

Zlatna kornjača

Svake godine u isto vrijeme sastaju se na jednom malom otoku između kontinenta životinje i čarobna bića iz svih država, održavaju konferenciju i savjetuju se o svemu aktualnom. „Ja...“ rekla je jednog tmurnog jutra, ogledavajući se samosvjesno oko sebe zmija, predstavnik jedne male afričke zemlje, „imam nešto izložiti“. „U redu“ zijevajući je odgovorio egipatski krokodil, koji se priredio na to da da jedan ili dva korisna komentara i onda prespava ostatak sastanka. „Problem o kojem moramo danas svakako razgovarati“, nastavila je zmija odlučno siktajući „je, da mi jedan drugoga ne razumjemo. Samo najizobrazženiji iz naših naroda govore više od dva jezika, a ni oni nisu uvijek isti.“

Životinje koje su to pitanje već puno puta spretno zaobišle – jer bilo je neugodno razmišljati o pitanju na koje se ne zna odgovor - , a sada su silom bile na to prisiljene, započele su nervozno grepsti nogama i šaputati.

„I?“ upitao je nervozno irski vilenjak i preokrenuo svoju zlatnu posudu kako bi na nju sjeo (s obzorom na katastrofalno svjetsko gospodarstvo u njoj nije ništa bilo osim jednog puceta). „Mi smo do sada uvijek dobro izašli na kraj, ili?“ „To nije istina“, konstatala je ovca iz škotskih visoravni u ime Nessie, koja se prehladila. „Mi nismo u stanju širiti važne vijesti. Koale u jednom dijelu džungle ne znaju, da drugi dio gori. Ribe umiru od zagađene vode iz drugih zemalja, jer im nitko ne govori, da se približava naftna kuga. A mi, koji dolazimo na ovu konferenciju svake godine bacamo kocku kako ćemo na našem sastanku govoriti. I to ti zoveš dobro izaći na kraj?“, zamuče glasno da pojača svoje riječi, leže i nastavi preživati.

Neko vrijeme je vladala tišina dok su se u jednoj ili drugoj lijenoj životinjskoj glavi stvarale ubojite misli protiv neiskusne ovce. Onda iznenada stupi arapski lav jedan korak naprijed. „Moj jezik bi trebali uzeti!“ Nadignuo je svoju šapu i demonstrativno promatrao svoje kandže. „Jer sam najjači, najbrži i najopasniji od svih nas. I prirodni je zakon, da najjači pobjedjuje.. Onda je problem riješen. Svatko neka ga nauči i svi će se moći sporazumjevati.“ „O ne“ odgovori gušter, za koga nitko nije znao odakle dolazi, „moj jezik će se govoriti. Ja sam živo biće sa najdužim rodoslovljem. Potječem od dinosaurusu i kod takove tradicije najbolje znam što je dobro.“

U masi se začulo odobravajuće mumljanje i gušter baci lavu prezirni pogled. „Zašto ne moj?“ zakriči neki visoki glas kako bi nadglasao buku. I kad je nosorog stao na stranu pojavio se iza njega kunić. „Ja sam vrlo plodonosan. Takav je i jezik moje zemlje.“ Hijena se nasmijala i isti čas dobila od zebre udarac kopitom u gubicu. „Ja sam također vrlo plodonosan. Uzmimo moj jezik“ rekao je oprezno miš. „A ja!“ zakriči antilopa. „A ja!“ zareži leopard.

Uskoro se pokazalo, da svaka životinja i svaka zemlja žele da svi uče njihov jezik i da nitko nije bio spreman ni korak izići susjedu u susrest i odreći se svog stava. Jedna mala kornjača koja nije predstavljala nikakvu zemlju, nego je samo stanovala na otoku, začuje viku i započe polagano – kako to kornjače uvijek rade – gmiziti prema sastajalištu. Kad je tamo stigla potraži najvišu stijenu koja je stajala u okolici i popne se na nju. „Tišina!“ Od te užasne rike zadrhtale su sve životinje i kao da im netko konopcem vuče glavu, zabalje se u jednu malu mrlju koja je najedamput stajala na ogromnom kamenu. Kornjača se zadovoljno nasmijala i čestitala sama sebi na glasnoći. „Ja mislim“ rekla je povišenim glasom „da imam riješenje za vaš problem“. Opet se nasmijala hijena ali ovaj puta je držala svoju šapu pred bolnom gubicom da je opet netko ne udari.

„Zašto ne bi stvorili jedan novi jezik?“ nastavila je kornjača sjedeći na stijeni. „Zašto ne stvoriti jedan koje se lako nauči i lako izgovara za sva živa bića ove zemlje? Jedan jezik koji ni jednoj zemlji ne šteti ali i nikoga ne dovodi u prednost?“ Promatrala je životinje ispod sebe koje su zbunjeno u nju buljile, nadajući se da će prihvatiti njezin prijedlog. „A kako..“ započe polako lav rikajući „da stvorimo takav jezik?“ Kornjača je napravila jedan trijumfirajući pokret nogom jer je na svom polaganom putu do sastajališta imala priliku temeljno o tome razmisliti.

„Objasnit ću vam“ započela je i govorila još mnogo sati i što je više govorila i jezik objašnjavala, tim više životinja je bilo oduševljeno njezinom idejom. „Veličanstveno!“ primijeti krokodil. „Prekrasno!“ rekao je lav. „Trebali bi je nagraditi“, odlučio se irski vilenjak. „Naravno!“ suglasile se sve životinje. „Ali kako?“

„To ću ja preuzeti“, začuo se energični glas iz skupine i holivudska vila iz SAD odlebdj gore prema kamenu na kojem je čučala kornjača. Podigla je svoj čarobni štapić, progovorila neke čarobne riječi i zlatna kiša se prosipavala na tijelo male izumiteljice jezika tako dugo dok je od glave do pete bila zamotana u zlato.

„Od sada te zauvijek priznajemo kao našu najveću pomoć i možeš sudjelovati na svim našim sastancima“ rekla je i masa ispod nje je aplaudirala. „Molim, molim“ pokloni se vila i odleti na svoje prijašnje mjesto. A kornjača gore na svom kamenu, smijući se nakrevelji i konstatira, da sve u svemu može biti sama sa sobom zadovoljna.

Istinita priča od Katharine von Radziewsky u lipnju 2003,
prevod Dr. Vesna Staničić-Burchards.